

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ÚNOR 2003 *** ROČNÍK IV.*** ČÍSLO 2

Cítát inspirující:

*Ke slávě nestačí tvorba geniálních děl, někdo je musí před světem také
prohlásit za geniální.*

A. Valton

ODPUŠŤ MI, LÁSKO

Lukáš BABORÁK

Jsem Manon v těle muže
miluji příliš mnoho žen
jsem had co svléká z kůže
jsem bolest daná všem.

Odpusť mi Lásko,
běda,běda,
miluji, ale nemám síly
odpusť mi Lásko
vítr zvedá
mi plachtu z duše bez postily.

Zatrat' mě žádám
ať nic není
a zvi mě dál jen odpadlíkem
postaven světlu dolů padám
já podal ruky své setmění
když ďábel přidal pod kotlíkem.

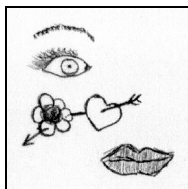
Jsem vyvolený

z řádu lidí?
Volba špatná však je tato
sto pokolení
bídu vidí
bídu Lásky, krve zlato.

Nejsem ten kdo zaslouží si
přízeň, víru, lásky dech
postaven byl před komisí,
šel proti Lásce v zločinech.

Raděj mě zatrat' malý bože
nestřílejš do mne šípů více
výmluvou není že jsem zmožen
však srdce dal jsem do střelnice.

Jdu v temno dále
kde jsem vzešel
chci v klidu plakat nad mlékem
co vylito je dávnou v sále
domu lásky, kam jsem vešel
už více nejsem člověkem.

KNIHA 90. LET 20. STOLETÍ

Když jsem před časem v Kobře otvíral téma nejlepší knihy 90.let 20. století,

měl jsem na mysli spíše knihy české, resp. českých autorů. Po roce 1989 se začalo tvrdit, že teprve teď, když padla veškerá tabu pro autory, přijde zlatý věk literatury. Navíc se zde nabízelo množství tzv. šuplíkových knih, které nemohly v uplynulých desetiletích vyjít z nejrůznějších, vesměs politických důvodů. A tak jsem byl zvědav, jak se s anketní otázkou popasují LISáci?

Věděl jsem, že označit jednu knihu, která navíc vznikla v 90. letech nebude jednoduché. Sám jsem si pokládal stejnou otázku a váhal jsem. Kdyby se jednalo o básnickou sbírku, snad bych sáhl po Žáčkových Písničkách prostonárodních, ale v případě prózy ... nakonec jsem udělal malou inventuru a zůstala mně dvě jména, resp. dvě knihy, obě mají společné to, že vznikly mimo naši republiku, autoři totiž delší dobu žijí někde jinde a jejich knihy mohly vyjít až po roce 1989. Jenže ... kniha Milana Kundera NESMRTELNOST vznikla sice již v 90.letech, ale patří ještě stále do toho období předcházejícího, stejně tak i druhá kniha , Oty Filipa NANEBEVZTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA, tato kniha vznikla dokonce ještě dřív. U nás vyšla až po tzv. sametové revoluci, takže snad může splňovat ona kritéria knihy 90.let.

Lojzka Lapáčka mám rád, je to kniha o tom, že nic není černobílé, dá se otevřít kdekoliv a ve Filipově tragikomičnosti je vlastně obsažena kronika jednoho života, i jedné společnosti, se všemi společenskými zvraty a proměnami. Navíc je kniha zasazena do sportovního prostředí a myslím si, že je to typicky česká kniha, tragikomická, tak jako značná část české historie. Václav Neckář v jedné písni zpíval: "Tohle vždycky byla zvláštní zem, nikdy nebyvala smutná, i když chléb tu hořce chutnal,..." a právě Lapáček naplňuje motto písne do puntíku. Možná, že s trochou nadsázky by se dalo říci, že je takovým "Švejkem 2.třetiny 20. století". Ale kde jsou ona slibovaná díla? Je ještě příliš brzy na hodnocení let devadesátých? A jak to, že mezi LISáky se nevyskytují díla současných autorů? Pawlowská, Wievegh, Šabach, to jsou všechno nejúspěšnější autoři 90. let dle počtu prodaných výtisků. A co Topol, Ajvaz, Hodrová, Nezval, ? Kdo z vás od nich něco četl? A potom je tu skupina autorů nejen mladých, nově příšlých jmen, ale třeba Vaculík, Lustig, Škvorecký? A co dělají autoři oficiální předlistopadové tvorby, Zapletal, Švejda? A nebo autoři potřebují nějakou tu "totalitu", aby měli o čem psát? A čtenáři potřebují mezi řádky hledat smysl slova, každou narážku, třeba jen dvojsmysl, náznak, aby si knihu oblíbili?

Když jsem četl knížku Lubomíra Machaly Literární labyrint, ve které rozebírá prozaickou literaturu posledního desetiletí 20. století, našel jsem tam zcela nová i mně neznámá jména jako například Wievegh v sukních- víte kdo to je -

Machala radí, že by autor měl především číst a já s ním můžu pouze všele souhlasit!

Václav

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

Poezie mezi námi

II. ročník soutěže POEZIE MEZI NÁMI pro autory od patnácti let vyhláší Nakladatelství Půlnoc. Soutěž je anonymní a každý autor může zaslat maximálně tři básně, dosud nepublikované, psané na stroji nebo počítači, na formátu A4, každá báseň na samostatném listu, ve třech provedeních. Práce nepodepisujte, ale přiložte lístek se jménem, příjmením, datem narození, adresou event. telefonem a e-mailem. Uzávěrka soutěže je 16.září 2002. Vyhodnocení proběhne pravděpodobně 22.listopadu 2003 v Táboře.

Příspěvky zasílejte na adresu: Miloš Uhrmann, Vídeňská 2773, 390 05 Tábor nebo an e-mail: pulnoc.tabor@tiscali.cz.

DVA NÁZORY NA SOUTĚŽ ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Josef Jindra dlouholetý organizátor ŠS. Sám píšící autor.

Chápu, že po zrušení OkÚ Jičín není v Sobotce, ani v jejím dosahu místo, v kterém by se agenda spojená s literární soutěží prováděla. Při další tzv. decentralizaci (cestě k občanovi) by se též mohlo (dovedeno myšlenkově do konce) už centrálně provádět přímo v Praze pro všechny soutěže všech měst a to kouzlo, spojené s amatérskou tvorbou, bude zcela zničeno. Pořadatelské město by přece jen mělo mít svůj názor, jinak ať soutěž nepořádá. Jinak je to jen komercionalizace, s čímž nesouhlasím.

Lektoři (hodnotitelé) by měli být známi hned při uveřejnění propozic soutěže. Jednak je to už dobrým zvykem u soutěží v řadě měst, jednak to svědčí o tom, že organizátoři už od začátku vědí, co chtějí a jednak i proto, že posuzování literární tvorby je přece jen záležitostí převelice subjektivní. Účastník soutěže, který ví, že určitý lektor má svůj, řekněme velice vyhraněný vkus, nebude ani ztrácet čas s přihláškou svého odlišného chápání literatury. Tím se ovšem soutěž může stát i jednotvárná, pokud lektoři zůstávají po léta stejní. Na druhou stranu je nutná naprostá anonymita, její zaručenost prospívá objektivitě soutěže. To se ovšem často docela nedaří. Pokud mohu hodnotit, Ajce Pospíšilové se pro minulý ročník podařilo sestavit výborné týmy lektorů, schopných mnohostranného posuzování.

Alena Pospíšilová - dřívější organizátor lit. soutěže

Impuls HK bude dělat soutěž tak, jak se dělá z pohledu produkčního, tedy profesionála. Oni jsou profesionálové na pořádání regionálních amatérských soutěží. To je náplň jejich práce. Ale dostanou se tam omezující úřední mechanismy. Je dobré, že soutěž existuje a pokračuje. Její pořádání patří do nezávislých rukou.

ZÁPIS SCHŮZKY LISU

Středa 15.ledna 2003,přítomni: Veselý, Franc, Jindra, Teslík, Beranová, Procházka, Eberlová, Benešová, omluveni: Novotná, Žantovský, Zeman, Jebavá, Zákoutská.

Program:

1. Autorské čtení v Turnově - 19.února 2003 od 18 hod. v Městské knihovně A. Marka Turnov Sejdeme se v turnovské knihovně v 17,30.

Doprava:

- auto knihovny odjíždí v 17,00 od jičínské knihovny (Benešová, Eberlová, Zeman, Prochor)

- Petr Veselý se svým autem vyzvedne před 17. hodinou Beranovou, v 17 hodin u jičínské knihovny naloží Jebavou a bude-li chtít, i Novotnou

- Martin Žantovský zajišťuje dopravu z Nové Paky (Franc, Zákoutská).V případě problémů s přesunem se obračete na Benešovou. Cesta do knihovny: do Turnova musíte trefit, přejeďte přes náměstí, za ním na první křižovatce doleva, na druhé křižovatce doprava a hned zkraje je knihovna. Cestu zná a v případě zájmu lépe popíše Jindra

Program:- úvod Benešová, pořadí autorské čtení: 1. Novotná, 2. Veselý, 3. Zákoutská, 4.Teslík, 5. Franc, 6. Zeman, 7. Eberlová (přečte Eva Kordová z Turnova), 8. Jindra, 9. Procházka, 10. Beranová.

Hudba: na začátku, uprostřed a na konci (zajistí Jindra), !!! každý řekne 2-3 věty o sobě a na čtení má 5 minut. V případě nejasností (Ti, kteří nebyli na schůzce) nebo změn – informace podá a přijímá Benešová

2. Společné autorské čtení se spolkem z Broumova - pátek 21. 3. 2003 od 18, 00 hodin v Městské knihovně Jičín

Pouze poezie, pokud možno na téma jaro a láska, (v Turnově jsou očekávány návrhy názvu tohoto setkání (Jarní poetické setkání, Jarní poetický kalendář, ...).

Na příští schůzku přineste básně, které budete číst! Informace do tisku: NN Franc, NJ Benešová .

3. Ostatní

- informace o Štefanovi – udílení bude 25. 2. v Koruně v Hořicích
- viz Kobra (je možno vyzvednout v knihovně)
- informace o Řehečské slepici, finále pravděpodobně 5. 4. od 13,30
- výlet do Prahy organizuje Eberlová
- výlet do Martina organizuje Prochor

- tiskárna Press Star Modřišice je schopná vytisknout almanach v nákladu 100 ks za 40 – 50 Kč/1 kus (nevíme zde s či bez DPH) v nákladu 200 ks pod 40 Kč/1 kus
- příště posuzujeme Prochora – pošle e-mailem, Benešová rozešle těm, kteří el. poštu nemají

Příští schůzka (mimo Turnov) je 12. března 2003 od 17 hodin v jičínské knihovně

Zapsala: Benešová

Nabídka účasti na literárním maratónu

V sobotu 10. května 2003 (t.j. v sobotu) bude od 12 do 22 hod. v Damúze, Řetězová ul., Praha 1, další "literární maratón", vítání jsou poetové, prozaici, muzikanti, divadelníci aj. Předběžné přihlášky spolu s ukázkou tvorby zasílejte na: simunkova@prf.cuni.cz, , nebo na: martina.bittnerova@seznam.cz. Na stejných adresách zájemci získají i více informací.

S pozdravem Martina Kočí Bittnerová Děkuji.

Koncem listopadu 2002 se v jičínské knihovně konala beseda s redaktorkou České televize a

naší bývalou členkou Veronikou Sedláčkovou. Pořad zdárně moderoval Prochor.

ŘEKNI MI, CO JSI ČETL V ROCE 2002 ...

V časopise pro knihkupce, knihovny, nakladatele a čtenáře Knižní novinky 1-2 (vyšlo koncem ledna 2003) se objevil žebříček nejprodávanějších knih v roce 2002, a to v kategoriích beletrie, naučná literatura a literatura pro děti a mládež. Mezi první dvacítkou beletrie je deset knih českých autorů. Na prvním místě potom mezi všemi Michal Viewegh a jeho Báječná léta s Klausem (vydalo nakladatelství Petrov). Překvapivě (alespoň pro mě) je na druhém místě Aleš Cibulka s knihou Nataša Gollová - Život tropí hlouposti (nakl. Sláfka). Pomyslný bronzový stupínek obsadil Patrik Ouředník s Evropeanou - stručnými dějinami dvacátého věku (nakl.Paseka).

V první dvacítkě se dvakrát objevuje Květa Légátová (7.místo Želary, 12.místo Jozova Hanule, obě nakl. Paseka), ostatní čeští autoři již pouze jednou : Zdena Frýbová (6.místo Neděle jako stvořená pro vraždu, nakl.Šulc a spol.), Martina Formanová (Skladatelka voňavého prádla, nakl. Petrov), Stanislav Motl (13.místo Prokletí Lidy Baarové, nakl. Rybka Publishers), Olga Sommerová (O čem sní ženy 2 , nak. Sláfka) a konečně Ivan Kraus (Muž pod vlastním dohledem, nakl. Academia).

Ze zahraničních autorů pak vládne J.R.R.Tolkien v různých obdobích se Pán prstenů objevuje celkem SEMDMKRÁT, takže už zbývá jen místo pro Paula Coelho (dvakrát) a dvacítku uzavírá John Irving s Pravidly mošťárny. Musím se přiznat, že jsem toho mnoho z novinek a neúspěšnějších knih roku 2002 nepřečetl. Nevím, nejsem typický český čtenář nebo je chyba někde jinde. Z uvedeného lze ale zjistit, co lidi baví, co chtějí číst a čtou. Takže autoři, teď už víte, co si náš knižní trh žádá! Zbývá zvolat ono sokolské TUŽME SE! a pište!

Další dvě kategorie vezmu jen ve zkratce: V naučné literatuře máme rádi dobré jídlo (5. místo Mňam aneb Prima vařečka 2), v kurzu je pořád Ottův slovník naučný a potěšilo mě 4.místo knihy Toulky českou minulostí 9 Petra Hory-Hořejše, kterou znám, bohužel spíše z rozhlasových stejnojmenných pořadů. Naučné literatuře kralují Allan a Barbara Peasovi Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách (nakl. Jiří Alman).

U dětí vede zcela jasně Harry Potter (první čtyři místa) a jeho autorka Joanne K.Rowlingová (nakl. Albatros). Potěšující je stálá obliba Malého prince Antoine de Saint-Exupéryho (6.místo, nakl. Albatros a 16.místo, nakl. BB art) a Děti z Bullerbynu Astrid Lindgrenové (7.místo). Z českými pohádkáři je to horší, a tak vše zachraňují staří známí Krtek a ... od Zdeňka Milera (3x) a Mach a Šebestová v historii (Miloš Macourek, Adolf Born).

Těm z vás, kteří se chtějí dozvědět o knižních novinkách více, doporučuji stejnojmenný časopis nebo internetové stránky www.sckn.cz.

Václav

HOLKÝÝÍ

Bohumír Procházka

„Holkýýí, von se mi furt dívá na prsa.“

„Káám? No to by se měl na co dívat...“

Blbej jejich chechot, že já husa jim to vykládám, že já si toho vůbec všímám, že já..., a opravdu, když maj holky malý prsa, tak je mužský nechtějí? ... kdybych já se měla koho zeptat, všem, všem jsem pro smích, jó, naval úkol, ráno, to jsem dobrá, ale jinak, k čemu já vlastně na tom světě ... flétna, to nikdo neví, to si ani nedovedou představit, co to je, když třeba Bach ..., ať si kdo chce říká, že dřevěná zobcovka se nemůže rovnat kvalitní kovové příčné... blbost, to není v nástroji, to je v tom, kdo hraje, já jednou budu..., no, budu. stará brejlatá panna, co si bude hladit ten svůj nástroj a mazlit se... leda tak s tóny, s tóny jak jsou krásně za sebou, jak ta harmonie... a Novotná je taky sama, bez mužskýho a jak pěkně mluví, bože, jo, ona se dovede s muzikou... ano, dovede se s ní milovat... , ach, milovat. Miluju já někoho vůbec, milovala jsem někdy?, ...mámu, tátu, možná..., možná ani ne, přece když se miluje, to bych bez nich nemohla bejt, když jsem chvilku pryč, musela bych si stýskat, prej láska bolí, psala ta..., no to je jedno, jak se jmenuje, ale pěkně, pěkně to tam napsala, jak toužili, jak..., já se nikdy s nikým nebudu milovat tak, tak tělesně, nevím, musí to bejt odporný, když chlap, když..., holky říkaj, že je to docela srandovní,... ony už to... vždyť se při tom na sebe ani nedívají, to bych tedy nemohla, takhle... přece, jak říká Novotná, je potřeba vnímat všemi smysly, i vůně..., jé, Novotný tóny voní, a barva... má krásně barevnej hlas, ráda se na něj při výkladu koukám, když mluví,... ale nesmí to vědět, jak si toho všimne..., to bych nejradši utekla..., asi zčervenám, no to musí bejt příšerný, já bych se... ach on, úchyla, je to úchyl, když se kantor v osmičce dívá své žákyni na prsa..., třeba ani nedívá, to já si jen tak namlouvám, blbě si fandím, fakt, na co by se koukal, akorát že jsou takové..., takové špičaté, když si takhle přejedu dlaní, asi to musí být pro chlapy příjemné,

příjemné... , není to nenormální, když se takhle sama hladím, když mi ta ruka sama... narcis, bože já jsem ještě narcis, nebo něco horšího, vsadím se, že Horáková neví, co to slovo znamená, ta se umí jen předvádět, to teda umí, jak si tenkrát po tělocviku před ním vyhrnula sukni až nahoru, že tadyhle má... , samozřejmě si to vymyslela, vůbec se jí nic nestalo, vždyť ten pád jen nahrála, jako na divadle... nojo, nohy má pěkné, moje pianové se s nimi nedají rovnat ... ale proč se mi tedy kouká na prsa? ... tak to si teda brát nebudu, to triko co ho kousek dole chybí a nahoře chybí, nikdy ze sebe nebudu dělat nějakou děvku..., co se za ní chlapi otáčejí..., bodejť, za mnou se nebudou otáčet s mojí postavou, ani kdybych byla nahá... , já to bylo legrační, takhle jít po chodníku vedle školy a nic, vůbec nic na sobě nemít a Zatloukal by klopýtnul a upadl, jak by vejral... , tak exhibicionalista taky snad nejsem..., bože, jak já se těším, až bude zejtra přírodák, on přijde a řekne – říše rostlin je svět, od kterého bychom se my, lidi, měli moc a moc učit... a já se na něj budu smět celou hodinu dívat, ale opatrně, aby moc nepoznal, že ho ... , bože, já jsem nemožná, já jsem tak nemožná... .

JIVÍNSKÝ ŠTEFAN

Již posedmé se letos bude udělovat Jivínský Štefan za pozoruhodný počín roku 2002 a za dlouholetou kulturní činnost. Slavnostní předání se koná v úterý 25. února 2003 v 17 hodin v sále Koruna v Hořicích v Podkrkonoší.

A je dobře, že LIS a lidi kolem něj ani letos nechybí, nemyslím tím Prochora, duchovního otce celé akce, kterému se podařilo vydat dvě čísla Prochorovin s medailonky jednotlivých navržených lidí a sdružení (za což mu vyslovuji obdiv), ale i ty ostatní (pochopitelně i moji maličkost).

Navržen je LIS jako celek, Jana Benešová, Monika Eberlová, Václav Franc a Řehečská slepice (potažmo Sdružení rodáků a přátel Řehče), takže doufám, že přijedete do Hořic v co možná nejhojnějším počtu. Nejde ani tak o ceny, ale o možnost setkat se se stejně postiženými individui.

A jestli bych mohl udělit soukromého Štefana za dlouholetou kulturní činnost, tak bych se přimlouval za paní Janu Hofmanovou. Je jen škoda, že nebude moci být přítom. Vzpomínám si, jak jsme spolu jednou jeli na Šrámkovu Sobotku, kde přebírala cenu za historicko-vědní práci. Cesta byla komplikovaná (museli jsme jet dokonce taxíkem), ale pamatuji se na její, o to větší, radost. Určitě by se skromně radovala i ze Štefana. Václav

ALMANACH Z VARNSDORFU

V těchto dnech jsem z varnsdorfské knihovny obdržel almanach Literárního Varnsdorfu 2002 Denní hvězdy, noční ptáci, který, jak je uvedeno v úvodním slově, je vlastně definitivní tečkou za loňskou soutěží. Obsahuje příspěvky většinou oceněných autorů a znovu dokazuje moje slova z loňské KOBRY, že varnsdorfská soutěž je jedna z nejlépe organizovaných, kterých jsem se za ta léta měl možnost účastnit.

Dík patří nejen pracovním Městské knihovny ve Varnsdorfu, ale především duchovnímu otci Milanu Hrabalovi, který je pod právě vyšlým sborníkem podepsán.

Zaujali mě i koláže Miroslava Huptycha, výtvarně vhodně doplňující celou publikaci. Se zájmem jsem si počel a i když ne vždy musím souhlasit s výrokem poroty, musím uznat, že většina uvedených prací, někdy jen úryvků, především u prózy, snese přísná měřítká a dovedu si představit, že by jejich autoři měli na vydání samostatné básnické sbírky či prozaické knížky. Mně osobně zaujal především příspěvek Milana Cilera z Turnova Směšná událost na Klein Semmerinku a poezie Vladislava Hřebíčka ze Strakonice Noc, která se bojí tmy.

Myslím si, že podobné sborníky mají dvě přednosti. Tak především nabízejí autorům možnost publikovat a potom, těm autorům, kteří neuspěli, dávají možnost nastavit zrcadlo své tvorbě a posoudit, co jim chybí k tomu, aby příště nechyběli mezi vybranými autory.

Loňský ročník byl po letech žní a úspěchů planý pro autory sdružené v LISu, ale jak jedno lidové přísloví říká: Každý rok není posvěcení, myslím si, že právě díky kontaktům s varnsdorfskými organizátory nevyzněl uplynulý ročník zcela naprázdno.

A uzávěrka dalšího LITERÁRNÍHO VARNSDORFU je už brzy, za rok, koncem února 2004. Takže "Piště!"

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Ludvík Vaculík - CESTA NA PRADĚD

Přiznám se, že Ludvík Vaculík není moje krevní skupina (na rozdíl třeba od Prochora), ale jeho knížku Cesta na Praděd jsem si přečetl se zájmem. Vaculík zde líčí přátelství s ředitelem školy Josefem, se kterým, a několika jeho žáky, uskuteční během letních prázdnin roku 1966 třítydenní cestu z vesnice na Benešovsku až na moravskou horu Praděd. Myslím si, že zde ani tak nejde o ten Praděd, neboť zcela určitě lze říct, že "i cesta může být cíl."

Je to vlastně kronika zcela obyčejných setkání podbarvená výlety do historie. Vaculík je provádí záměrně, aby čtenáři představil krajinu očima minulých století. Jinak je v knize spíše popis náhodných jednání a postřehů, někdy cíleně přesměrovaných jako je ono osudové setkání s ženou v Kutné Hoře, které Vaculíka poznamená prakticky až do konce knihy.

Knížka může být poutavá i pro příznivce koní, ale koně jsou zde spíše symbolem přírody, sepjetí člověka s ní, útekem od velkoměsta, zpět do minulosti, bez technických vymožeností doby.

Oceňuji i to, že Vaculík dokázal navázat nit příběhu, neboť první část napsal v roce 1969 a dílo dokončil až na počátku 21. století a přitom čtenář nepostřehne, že od počátku knihy uběhlo tolik let. Vaculík má i smysl pro detail a tajemno zobrazené v oněch výpravách za známou neznámou do Kutné Hory.

Tak trochu jsem si s Vaculíkem oživil i můj příběh, kdy jsme se s kolegou Josefem (taky paralela) v roce 1988 vydali na kolech na Říp. Tenkrát jsem si sliboval, že o naší cestě napíši, bohužel, nikdy jsem to neudělal.

Cesta na Praděd je zvláštní příběh, někomu by se mohlo zdát, že vlastně o ničem, ale o čem je vlastně náš život? Co si z něj vybavíme třeba za dvacet třicet let? Bude důležité, co dávali v televizi nebo jak jsme se nadlábli v restauraci?

Vaculík je autor, který nutí čtenáře přemýšlet o všedních záležitostech života, o pohledu každého z nás na svět a vybízí nás, abychom se aspoň pokusili občas v životě podniknout onu "podivínskou cestu" za hranice každodennosti, do své fantazie.

Až budete mít čas a chuť, doporučuji, vydejte se s Vaculíkovou knížkou na cestu ...

Václav

VÍTE,ŽE ...

- Svatopluk Káš převzal z brožury Václava France Vesele jak u zubaře tři historky, které vydal v knížce Medicínské historky, které vyšly v nakladatelství MOTTO.

Václav

ŘEHEČSKÁ SLEPICE

V pátek 31.ledna 2003 skončil termín pro zaslání příspěvku do soutěže Řehečská slepice. Sešlo se celkem 38 soutěžních prací (vloni pouze 16). Zastoupena jsou města a vesnice z různých koutů (Praha, Ostrava, Hodonín, Frýdek - Místek, Strakonice, atp).

Výsledky ani jména soutěžících ještě pochopitelně nemůžu znát, ale dovolím si vám nabídnout malou ukázkou jako předkrm toho, co čtenáře čeká v připravovaném sborníčku ze soutěže.

Václav

ŘEHEČSKÁ SLEPICE 2003

(autor z Moravy)

Řehečská slepice druhý ročník vyhláší
a největší pozornost si zaslouží,
z prvního ročníku svou úroveň
dostala se na literární výsluní.

Obětavostí vysoko laťku nastavila
a publikacemi vítěze představila,
s chutí a s radostí ze soutěže jdeme
a vůbec nezáleží jestli uspějeme.

Kdo poznal Řehečskou slepici
ví, že je potřeba založit tradici
a k rozmachu jejich dalším ročníků
přispět také množstvím příspěvků.

K světu se máš čile,
znají tě i v Beskydech
a opěvují v próze
s poezií na křídlech.

Kohoutek ti chybí - nic si z toho nedělej
a optimismus dále
kokokodák rozdávěj.

Zlata Zákoutská a Václav Franc na autorském čtení v prosinci 2002
v Masarykově obchodní akademii v Jičíně.

P.S. Pokud se dozvíte o nějaké soutěži, možnosti publikování nebo jiné akci, která by mohla ostatní literáty zajímat, informujte mě a prostřednictvím Kobry i další členy. Přivítám i další literární práce, názory na kulturu i v širším slova smyslu a třeba i na Kobru samotnou.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 4. Číslo 2. Únor 2003.

(15. února 2003)

www.kobra.zde.cz